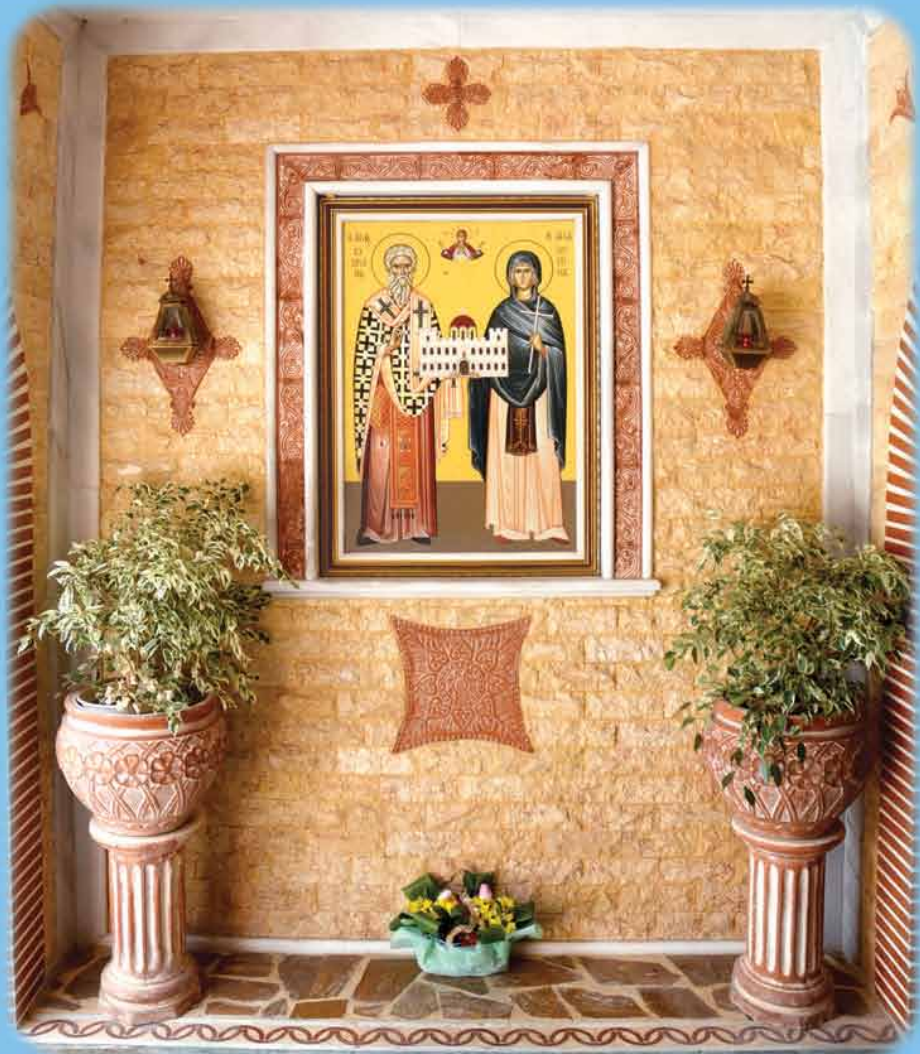
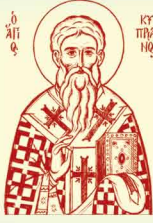

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Άριθμός 377 • Καλοκαίρι - Φθινόπωρο 2017

• ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ •

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΜΕ' • ΤΟΜΟΣ ΙΖ' • ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2017 • ΤΕΥΧΟΣ 377 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Ἡ Ὁδὸς τοῦ Σταυροῦ,
Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ († 2013) 97
- Ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου 98
- Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας 104
- Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας 106
- Τὰ στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ περὶ ἐσωτερικῆς ἡσυχίας 108
- Εἶπε Γέρων - Ἡ καταλαλιὰ καὶ ἡ φιλοκατηγορία ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεὸ 111
- Νέες Ἐκδόσεις: Ἡμερολόγια 2018

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Εἰκόνα τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης,
στὴν εἴσοδο τοῦ «ἀβάτου» τῆς κυρίως Ἱερᾶς Μονῆς μας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

† Ἰδρυτής: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Κτήτωρ καὶ πρῶτος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς († 17/30.5.2013)

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής:
Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερά
Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: im@agioskyprianos.org •
Ἱστοσελίδες στὸ Διαδίκτυο: www.hsir.org καὶ www.agioskyprianos.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία:
«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικαὶ
εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 – 133 51 ΦΥΛΗ.

Σύντομα Πατερικά Μηνύματα

Ἡ Ὁδὸς τοῦ Σταυροῦ

«Οὐδεὶς ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνήλθε μετὰ ἀνέσεως»

(Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

Μακαριστοῦ Μητροπολίτου

Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (†2013)

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ λαϊκοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί μας δὲν θὰ πρέπει νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ νὰ κυριεύονται ἀπὸ τὴν ὀλιγοψυχία καὶ ἀνυπομονησία, ὅταν δοκιμάζονται ἀπὸ ἀκούσιες θλίψεις.

Τὰ λυπηρὰ συμβάντα ἀποτελοῦν μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, διότι εἰς αὐτὰ «εἶναι κρυμμένο τὸ θεῖο ἔλεος, ποὺ ὀδηγεῖ σὲ μετάνοια ὁποῖον δείχνει ὑπομονή, καὶ τὸν γλυτώνει ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλαση» (Στάρετς Μακαρίου τῆς Ὀπτινα).

Ἡ ὠφέλεια τῶν ἀκουσίων θλίψεων εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε οἱ ἐνάρετες ψυχές στενοχωροῦνται, ὅταν δὲν ἀξιῶνται αὐτῆς τῆς θείας δωρεᾶς· θεωροῦν τοῦτο δυστυχία τους καὶ ἐγκατάλειψι Θεοῦ.

Διηγοῦνται οἱ Ἅγιοι Γέροντες γιὰ μίαν φιλόχρηστη χήρα στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ ὁποία προσηύχετο ἐντόνως μὲ δάκρυα καὶ θρήνους στὸν τάφο ἐνὸς Ἁγίου Μάρτυρος καὶ ἔλεγε: «Μὲ ἐγκατέλειψες... Ἐλέησε, με, φιλάνθρωπε Δέσποτα!...».

Ὅταν ἐρωτήθηκε τί ἀκριβῶς τῆς συμβαίνει, ἀπήντησε τὰ ἑξῆς θαυμαστά:

«Ἐγκατέλιπέ με ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἐπεσκέψατό με· ἔχω γὰρ σήμερον τρία ἔτη καὶ οὐκ ἠσθένησα, οὐ παῖς (δοῦλος) μου, οὐκ οἰκέτης (ὑπηρέτης) μου, οὔτε τις τοῦ οἴκου μου, καὶ λογίζομαι ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεστράφη με διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Διὰ τοῦτο κλαίω, ἵνα ἐπισκέψηται με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν τάχει».

Ἡ ΑΛΗΘΗΣ φιλοσοφία κρύπτεται στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας· στὴν ζωοποιὸ Χάρι Του μετέχουν οἱ φιλόθεες ψυχές μὲ τις ἀκούσιες θλίψεις καὶ δοκιμασίες, διότι «ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ σταυρὸς καθημερινός ἐστίν· οὐδεὶς γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνήλθε μετὰ ἀνέσεως» (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου).

Ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας εἶναι πολυτιμότερο νὰ ὑποφέρουμε ἔστω καὶ ὀλίγο γιὰ χάρι Του, παρὰ νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνες καὶ ἄλλα ἔργα ἀρετῆς χωρὶς κόπο καὶ θλίψι: «θλίψις μικρὰ διὰ τὸν Θεὸν γινομένη, κρείστων ἐστὶ μεγάλου ἔργου, τοῦ ἀθλίπτως τελουμένου» (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου).

Οἱ πειρασμοὶ δοκιμάζουν καὶ ἐλέγχουν τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Κύριο, ὀδηγοῦν σὲ ἐσωστρέφεια καὶ αὐτοκριτική, ταπεινώνουν τὸ

Ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου (1727 – 1782)

ΟΝΕΟΣ Ἀσκητής, ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος Κουρούκλης, ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου, γεννήθηκε στὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλλονιάς τὸ 1727. Ἦταν δηλ. σύγχρονος μὲ τὸν ἕτερο Μεγάλο Ἱσαπόστολο καὶ Ἔθνο-ιερομάρτυρα τοῦ Γένους μας, τὸν Ἅγιο Κοσμά τὸν Αἰτωλό, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε παρόμοια δράση καὶ προσφορά!

φρόνημα, μειώνουν τὸ αἶσθημα τῆς αὐτο-ὑπολήψεως καὶ αὐτάρκειας, χαρίζουν βαθειὰ αὐτογνωσία, ἐπιβάλλουν τὴν συνεχή ἐγρήγορσι καὶ αὐτομεμψία, ἐξασκοῦν στὴν εὐλογημένη ὑπομονή καὶ ἀνδρεία, βοηθοῦν δὲ στὴν ἀπόκτησι τῆς βαθειᾶς καὶ σταθερᾶς πίστεως, ὅτι ὅλα γίνονται συμφώνως πρὸς τὴν ἀγαθὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ Ἅγιο Θέλημά Του.

Τελικά, οἱ θλίψεις μαλακώνουν τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὁδηγοῦν στὴν ἐσωτερικὴ μετάνοια, καὶ τὴν ἐτοιμάζουν γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ· δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδὸς γιὰ τὴν ἀπόκτησι μιᾶς καρδιᾶς «συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης», παρὰ μόνον ἡ ὁδὸς τῶν πόνων καὶ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν, ἡ Ὁδὸς τοῦ Σταυροῦ.

* * *

ΚΑΛΩΣ λοιπὸν οἱ Ἅγιοι λέγουν καὶ ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς καὶ μὲ ἔμφασι, ὅτι ἡ προκοπή μας «ἐν

Κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀθανάσιος, μὰ σὲ ἡλικία ἐπτὰ ἐτῶν ἔχασε τὸ φῶς του, χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς εὐλογιάς. Τὸ ξαναβρῆκε ὅμως χάρι στὴν Θεία παρέμβαση ἀφενός, καὶ στίς ἀνύστακτες προσευχῆς τῆς πιστῆς καὶ ἐνάρετης μητέρας του Ἀτζουλέτας, καθὼς καὶ

τοῖς πειρασμοῖς φαίνεται» (Ἄββᾶ Ποιμένος).

Τίθεται ἐπομένως τὸ ἐρώτημα: ἄρά γε, δεχόμεθα τοὺς πειρασμοὺς ὡς φάρμακα θεϊκὰ χωρὶς νὰ μικροψυχοῦμε καὶ δυσανασχετοῦμε καὶ γογγύζουμε, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων;

Καὶ περαιτέρω: ἄρά γε, πιστεύουμε μὲ ταπεινώσι, ὅτι «πάντα ὅσα ποιεῖ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἀγαθότητι ποιεῖ καὶ ἀγαπῶν ἡμᾶς ποιεῖ, καὶ καλῶς ποιεῖ», «καὶ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος ποιεῖ» «καὶ φειδόμενος ἡμῶν»; (Ἄββᾶ Δωροθέου).

Ἐὰν ναι, εὐρισκόμεθα σὲ ὀρθὸ πνευματικὸ δρόμο· ἄς μὴν ὑψηλοφρονοῦμε ὅμως, διότι εἴμεθα ἀκόμη μόνο στὴν ἀρχή.

Οἱ πραγματικοὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ: Καὶ χαίρουν στοὺς πειρασμούς· Καὶ θλίβονται ὅταν δὲν ἔχουν πειρασμούς· Καὶ προσεύχονται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ὁ Κύριος μέσω τῶν πειρασμῶν!...

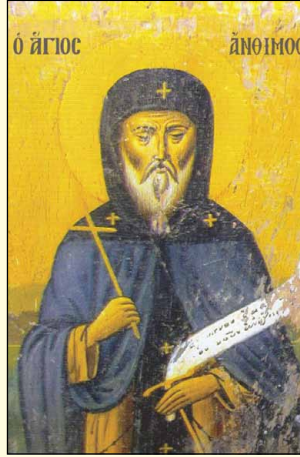
† Α' Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ,
26.9/10.2005

του ίδιου. Είχαν μάλιστα συμμετάσχει τότε σέ Σαρανταλείτουργο, τὸ ὁποῖο ἔγινε μὲ βασικὸ αἷτημα τὴν θεραπεία τοῦ μικροῦ Ἀθανασίου. Πράγματι, ἀφοῦ μητέρα καὶ γιὸς κοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴ Θεία Λειτουργία, τὸ παιδί φώναξε: «βλέπω ὁ Ίερέας φοράει κόκκινο φελόνι!»

Ἐξυπνος καὶ μνήμων καθὼς ἦταν, παρακολούθησε τὰ μαθήματα τῆς στοιχειώδους παιδείας, πιθανότατα κοντὰ στὸν πρῶτο του δάσκαλο καὶ Πνευματικὸ Ἀνθιμο, τὸν Ἡγούμενο τότε τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Λεπέδων Ληξουρίου. Ὅταν ἔγινε 20 ἐτῶν, ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, Ἰωάννου Κουρούκλη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐμπειρότατος ναυτικός. Μαζὶ ταξίδεψαν σὲ πολλές θάλασσες, ἀλλὰ φθάνοντας κάποτε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ πατέρας τοῦ Ὁσίου, χτυπημένος ἀπὸ τὴν πανώλη, ἐκοιμήθη. Τὸ 1750, ὁ πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε τότε ὁ Ἀθανάσιος, ἐκτιμώντας τὸ υποδειγματικὸ καὶ ἐργατικότατο τοῦ χαρακτήρος του, τοῦ πρότεινε νὰ τὸν κάνει γαμβρό του. Ὁ Ἀθανάσιος δέχθηκε. Ἄλλες ὅμως ἦταν οἱ βουλές τοῦ Κυρίου. Ευπνώνοντας λοιπὸν ὁ νέος τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐπισημοποιοῦνταν ὁ γάμος του στὴν Τῆνο, συνειδητοποίησε πὼς εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸ φῶς του. «Τώρα κατάλαβα», εἶπε, «πὼς εἶμαι θεότυφος!». Ἡ ἐπωνυμία θεότυφος, θὰ τὸν συνοδεύει πὰ σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ!

Ἀντίλαμβανόμενος λοιπὸν πὼς αὐτὸ

ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀποτάσσεται τὰ τοῦ κόσμου, ὅποτε τυφλὸς καὶ ἄσχημος ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου κείρεται Μοναχός, μετονομαζόμενος Ἀνθιμος, πιθανότατα στὰ ὄρια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων. Ἐκεῖ ἀσκήθηκε θεαρέστως, ἀναμίχθηκε ἐνεργά, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ μετέπειτα δράση του, καὶ στὸ κίνημα τῶν Κολλυβάδων, καὶ τελικῶς, ὅταν ἐκοιμήθη ὁ σοφώτατος Γέροντάς του, ἀπεφάσισε περὶ τὸ 1754 νὰ βγῆ στὸν κόσμον, νὰ κηρύξει, καὶ νὰ διασώσει ἀπὸ τὴν ἀμάθεια καὶ τὸν ἐξισλαμισμό τοὺς Ὀρθοδόξους Ρωμιούς, οἱ ὁποῖοι στέναζαν τότε κάτω ἀπὸ τὸν ἀπάνθρωπο ζυγὸ τῶν Τούρκων.

Πρῶτὴ ἱεραποστολικὴ περιοδεία

Πρῶτος του σταθμὸς ἦταν τὸ νησί τῆς Χίου, ὅπου κήρυξε τὸν Εὐαγγελικὸ λόγο καὶ πολλοὺς ὁδήγησε στὴν μετάνοια, ἀλλὰ καὶ ἀσκήθηκε σκληρὰ πλησίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς τοπικῆς Ὁσίας Ματρώνης, φθάνοντας σὲ μεγάλα μέτρα ἀγώνων. Ἐτρωγε μόνον λίγο ψωμὶ τὴν ἡμέρα, ἐνῶ ἔπινε νερὸ μόνον μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Κοιμόταν ἐλάχιστα, καὶ ἀσκοῦσε συνεχῶς τὴν ἀδιάλειπτη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖ δέχθηκε καὶ ἀποκάλυψη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ὅτι ἡ ὀριστικὴ τύφλωσις τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν του ἦταν πρὸς τὸ πνευματικὸ του συμφέρον.

Κατόπιν ἐπισκέφθηκε τὴν Σίφνον, καὶ παρὰ τίς παρακλήσεις τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐκτίμησαν τὸν ἐνάρετο τυφλὸ Γέροντα, ἔπειτα ἀπὸ λίγο διάστημα ἀσκήσεως καὶ κηρύγ-

ματος ἐκεῖ, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Πάρο. Καθὼς τὸ πλοῖο ποὺ τὸν μετέφερε στὸ νησί, βρέθηκε στὸ μέσον περιπίου αὐτῆς τῆς θαλάσσιας διαδρομῆς, ἔπεσε σὲ μεγάλη θαλασσοταραχὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινδυνεύει νὰ καταποντισθεῖ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὸν ἀέρα. Κατόπιν λοιπὸν πολλῶν καὶ ἐπιμόνων ἐκκλήσεων τῶν συνεπιβατῶν του μὰ καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν Σιφνίων Ἱερέων ποὺ τὸν συνόδευαν, ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος προσευχήθηκε μὲ δάκρυα στὴν Παναγία, τὴν ὁποῖαν ἰδιαίτερος εὐλαβεῖτο, καὶ ἡ θαλασσοταραχὴ σταμάτησε! Παρακάλεσε μάλιστα τοὺς παρισταμένους νὰ μὴν διαδώσουν τὸ θαῦμα, μὰ ἐκεῖνοι, μόλις ἔφθασαν στὴν Πάρο, τὸ διαφήμισαν παντοῦ. Τόσο αὐτό, ὅσο καὶ ἡ ὀσιακὴ ζωὴ του, διέδωσαν τὴν φήμη του καὶ στὰ γειτονικὰ νησιά.

Ἔτσι ὁ Ἐπίσκοπος Παροναξίας, τὸν προσκάλεσε νὰ κηρύξει καὶ στὴν Νάξο, ὅπου, ὑπακούοντας, μετέβη. Μεταξὺ δὲ τῶν Ναξίων ποὺ ἄκουσαν τὰ ζειδῶρα λόγια του, ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς τότε Νικόλαος Καλιβούρτζης, ὁ μετέπειτα Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Ἀκολούθως μετέβη στὴν Ἴο γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο βρέθηκε προσκυνητὴς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου μὲ θερμὰ δάκρυα στὰ ἄφωτα μάτια του, προσκύνησε τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ τὸν Ζωοπάροχο Γολγοθᾶ, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἐκεῖ περιώνυμα Μοναστήρια ἄντλησε μεγάλη παρηγοριὰ καὶ δύναμη γιὰ τὴν ἐπόμενη ἐργώδη προσπάθειά του. Ἔτσι ὀλοκληρώθηκε ἡ πρώτη του ἱεραποστολικὴ περιοδεία.

Δεύτερη ἱεραποστολικὴ περιοδεία

Ἐπιστρέφοντας πιθανότατα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους (1759), κατευθύνθηκε στὸ Καστελόριζο, ὅπου εἶχε τὸν πόθο

νὰ ἰδρῦσει τὸ πρῶτο του Μοναστήρι. Τὸ νησί ὅμως μαστιζόταν τότε ἀπὸ φοβερὴ λειψυδρία. Ὁ Ὅσιος προσευχήθηκε, καὶ οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ ἀνοιξαν, ἀφήνοντας ἐκστατικούς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Μεγίστης Καστελορίζου. Οἱ εὐλαβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἰς ἔνδειξιν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Του, συνέβαλαν ἀποφασιστικὰ στὸ κτίσιμο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ νησιοῦ. Τὸ 1761 ἡ Μονὴ ἀνακηρύχθηκε Σταυροπηγιακὴ.

Ἀπὸ τὸ Καστελόριζο, καὶ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σίφνου Νικοδήμου, ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος Ἄνθιμος, κατευθύνθηκε στὴν Ἀστυπάλαια, ὅπου διέμεινε ἐπὶ ἑννέα ἔτη. Ἡ ἀρετὴ καὶ εὐσέβεια τοῦ Ὀσίου μαγνήτισαν τοὺς νησιῶτες, οἱ ὁποῖοι τὸν περιέβαλαν μὲ σεβασμὸ καὶ ἀφοσίωση. Στὸ ἥσυχο αὐτὸ νησί τῆς Δωδεκανήσου, ὁ ἱερός Ἄνθιμος κατόπιν θείας ἀποκαλύψεως, ἀπεφάσισε τὸ κτίσιμο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας. Οἱ κάτοικοι χάρηκαν μὲ αὐτὴ του τὴν ἀπόφαση, μὰ τοῦ διευκρίνισαν πὼς δὲν ὑπῆρχαν τὰ ἀπαιτούμενα οἰκοδομικὰ ὑλικά. Ὁ Ὅσιος Γέρον δὲν ἀποθαρρύνθηκε. Εἰδοποίησε ἕναν εὐλαβῆ Χριστιανό, μέλος τῆς οἰκογένειας Χουσουλίνη, νὰ παραχωρήσει τὰ κτήματά του ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ χωριό, γιὰτὶ ἐκεῖ θὰ βρίσκονταν τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά. Ὁ ἄνθρωπος δέχθηκε εὐχαρίστως, ἂν καὶ ἤξερε πὼς στὰ κτήματά του δὲν εἶχαν ὑπάρξει ποτὲ τέτοια ὑλικά. Λαμβάνοντας τὴν ἄδεια ὁ Ἅγιος, ὑπέδειξε στοὺς ἐργάτες νὰ σκάψουν σὲ συγκεκριμένο σημεῖο, ὅπου καὶ βρέθηκαν ἄφθονα οἰκοδομικὰ ὑλικά, κατάλοιπα παλαιοῦ οἰκισμοῦ! Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴ μάλιστα,

μαζί με τίς πέτρες, ἀνασύρθηκε κι ἓνα πιθάρι γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα. Ὁ θεοφώτιστος Ἀνθιμος παρότρυνε τοὺς ἐργάτες νὰ μὴν ἀνακοινώσουν τὸ γεγονός, μήπως καὶ οἱ ἄπληστοι Τοῦρκοι παρέμβουν, καὶ ματαιώσουν τὴν ἀνέγερση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Προσευχήθηκε στὴν συνέχεια, καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα μεταβλήθηκαν σὲ ἓναν σωρὸ κάρβουνα, ἀποκαλύπτοντας ἐντελῶς τὸ πανοῦργο σχέδιο τοῦ διαβόλου. Ἡ Μονὴ τῆς Πορταϊτίσσης θεμελιώθηκε, καὶ τὸ 1760 ἄρχισε ἡ

συστηματικὴ ἀνέγερσή της. Στὴν συνέχεια, ὁ θεὸς Ἀνθιμος περιῆλθε διάφορα μέρη τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, πιθανῶς καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους γιὰ δευτέρη φορά, γιὰ νὰ συλλέξει χρήματα, ἄμφια, καθὼς καὶ ἱερὰ Σκευή, ὥστε νὰ στολίσαι τὸ Μοναστήρι του.

Τότε, μετέβη καὶ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἱδῆρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου ζήτησε ἀπὸ γνωστὸ του Μοναχό, Ἁγιογράφο, νὰ ιστορίσει ἓνα ἀντίγραφο τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Πορταϊτίσσης. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε, ἀφοῦ καὶ ἡ ὄρασή του, μὰ καὶ τὰ χέρια του εἶχαν ἐξασθενήσει, λόγω τοῦ προχωρημένου τῆς ἡλικίας του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ἐπέμενε, ὑπεχώρησε, καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο προσευχήθηκαν θερμὰ στὴν Θεοτόκο, ὥστε νὰ συνεργήσει καὶ Αὐτὴ στὸ ἐγγεῖρημα, ἔθεσαν μία κατάλληλη σανίδα κάτω ἀπὸ τὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης, ἀγρύπνησαν προσευχόμενοι, καὶ τὸ πρῶν μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ὅλοι οἱ Μοναχοὶ μετέβησαν στὸ Παρεκκλήσιο τῆς Πορταϊτίσσης. Ἀνασύροντας τὴν σανί-

δα, εἶδαν, ἔκπληκτοι, ἀποτυπωμένη τὴν μορφή τῆς Θεομήτορος στὴν σανίδα! Ἐνῆαυτος ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος καταφιλοῦσε τὴν θαυματοποίητη νέα Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, ἔστω κι ἂν δὲν τὴν ἔβλεπε μὲ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἡ δὲ μεταφορὰ τῆς νέας θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας μας στὴν Μονὴ τῆς Πορταϊτίσσης, ἦταν γιὰ τὸ νησί, Πάσχα Κυρίου!

Τὰ θαυμάσια ποὺ ἐπιτέλεσε ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος μὲ τὴν συνεργεία τῆς Θείας Δυνάμεως, δὲν σταματοῦν ὅμως ἐδῶ. Στὸ βορειοανατολικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Ἀστυπαλιῶτες ἀποκαλοῦν τὸ σημεῖο «δρακοσπηλιά», φώλιαζε τότε ἓνα τρομερὸ φίδι, τὸ ὁποῖο φόβιζε τοὺς κατοίκους μὲ τὴν ὑπαρξή του, ὥστε ἡ γύρω περιοχὴ νὰ παραμένει ἀκατοίκητη καὶ ἀκαλλιέργητη. Ὁ Ἅγιος παρότρυνε τοὺς ντόπιους νὰ καλλιεργήσουν τὸ μέρος, μὰ ἐκεῖνοι δίσταζαν. Τότε ὁ Γέροντας, συνοδεῖα μερικῶν πιστῶν, ἔφθασε σὲ ἓνα ὕψωμα, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ φιδιοῦ. Ζήτησε ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς του νὰ φτιάξουν μία θημωνιά ἀπὸ ξύλα, καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν γιὰ λίγο μόνο του. Ἐνῶ λοιπὸν αὐτὸς προσευχόταν, τὸ τεράστιον ἔρπετον βγήκε ἀπὸ τὸ σπήλαιόν του καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ σωρὸ τῶν ξύλων. Κουλουριάστηκε πάνω τους, καὶ ἐκεῖνα ὑπεχώρησαν ἀπὸ τὸ βάρος του! Ὁ Ὅσιος ὑπέδειξε τότε στοὺς νησιῶτες νὰ βάλουν φωτιά στὰ ξύλα, καὶ τὸ θηρίον κάηκε ἐκεῖ, χωρὶς καμία ἀντίσταση! Ἐτσι ἀπαλλάχθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τὴν πολυετῆ ἐκείνη διαβολικὴ μάστιγα. Ὁ Ἅγιος Ἀν-

θιμος ἀποτελεῖ ἕκτοτε τὸν διώκτη καὶ τὸ φόβητρο τῶν φιδιῶν. Λέγεται δέ, πὼς στὸ σημεῖο ὅπου κάηκε τὸ τέρας ἐκεῖνο, δὲν φυτρώνουν χόρτα ἀκόμη καὶ σήμερα!

Ὁ μισόκαλος διάβολος φθόνησε δυστυχῶς τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ πιστοῦ δούλου Του Ἀνθίμου. Ἔτσι, ὤθησε κάποιους Ἀστυπαλιῶτες νὰ συκοφαντήσουν τὸν Ἅγιο, γιὰ δῆθεν ἀθέμιτες σχέσεις μὲ Μοναχὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆ Παναγίας Πορταΐτισσης ποὺ εἶχε ἀνεγείρει. Στὴν δημόσια δίκη ποὺ ἀκολούθησε, ἀποκαλύφθηκε ἡ σκευωρία, καὶ οἱ ντόπιοι θαύμασαν γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ τυφλοῦ Ἱεραποστόλου. Ἐκεῖνος ὅμως κατόπιν προσευχῆς, ἀπεφάσισε νὰ φύγει ἀπὸ τὸ προσφιλές του νησί, καὶ νὰ κατευθυνθεῖ πρὸς τὴν γενέτειρά του Κεφαλλονιά, χάριν ἡσυχίας.

Τρίτη ἱεραποστολικὴ περιοδεία

Στὰ τέλη τοῦ 1768 φθάνει στὸ Ληξούρι, ὅπου τὸν ὑποδέχονται μὲ σεβασμὸ καὶ ἐνθουσιασμὸ. Κατευθύνεται στὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Λεπέδων, ὅπου σύμφωνα μὲ κάποιους βιογράφους του πιθανὸν καὶ νὰ ἐκάρη ὡς Μοναχός, τὴν ὁποία καὶ βρῖσκει ἐρειπωμένη, μετὰ τοὺς καταστροφικοὺς σεισμοὺς τοῦ 1766 καὶ 1767. Μὲ τὴν ἄδεια τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Σωφρονίου, ὁ Ὅσιος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκ βάρων ἀνακαίνιση τῆς Μονῆς. Οἱ 7 Μοναχὲς ποὺ συνόδευσαν τὸν Ἅγιο Γέροντα ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα, ἀπαρτίζουν τὸν πυρῆνα τῆς πρώτης Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς. Σύντομα ὅμως ὁ ἀριθμὸς τους θὰ διπλασιαστεῖ! Ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς Κεφαλλονιάς καὶ τῆς Ζακύνθου, τὴν ὁποία φαίνεται πὼς ὁ Ἅγιος ἐπισκεπτόταν συχνά, συμβάλλουν στὴν ἀνοικοδόμηση. Ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος

παραδίδει μάλιστα στὴν νεοσύστατη Μονή, καὶ Μοναχικὸ Κανονισμό, γνωστὸ καὶ ὡς Διαθήκη τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου. Ἡ ζωὴ του καὶ ἐδῶ παρέμεινε ἀσκητικὴ. Ὀλιγοφαγία, χαμευνία, καὶ ἀγρυπνία στόλιζαν τὸν βίο του.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, τὸ 1777, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἀφοῦ κήρυξε σὲ ἀρκετὰ χωριὰ τῆς Κεφαλλονιάς, ἐπισκέφθηκε καὶ τὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου γνώρισε τὸν Ὅσιο Ἀνθιμο, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀκούσει πάμπολλα ὡς τότε!

Μὲ ἐπίκεντρο τὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Λεπέδων, ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος Ἀνθιμος, ἐπισκέφθηκε τὰ Κύθηρα, τὴν Πελοπόννησο, τὴν Κρήτη, τὴν Σίφνο, εὐαγγελιζόμενος τὸν ὑπόδουλο Ὁρθόδοξο λαό, καὶ θαυματουργώντας κατὰ περίπτωσιν. Στὰ Σφακιά ἐπὶ παραδείγματι (1770), τρεῖς μάγοι ἀποπειράθηκαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, ἐνῶ αὐτὸς κήρυττε στὰ πλήθη. Ὅταν ὅμως προσπάθησαν νὰ θέσουν σὲ ἐνέργεια τὸ πανοῦργο σχέδιό τους, διαπίστωσαν ἔντρομοι πὼς ἐνῶ ὁ Ὅσιος μιλοῦσε, ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαιναν φλόγες! Ἔτσι παραιτήθηκαν τοῦ σχεδίου τους. Ἐκεῖ ἦταν ἐπίσης ποὺ ὁ Ἅγιος Γέροντας θεράπευσε μία τυφλὴ γυναίκα, ἔφερε μὲ τὴν προσευχὴ του βροχὴ σὲ ἄνυδρα χροῖνα, καὶ ἄλλοτε, συνόδευσε μὲ σεισμὸ τὸ θεῖο κήρυγμά του!

Τὸ 1773 φρόντισε νὰ ἰδρυθεῖ ἕνα νέο Μοναστήρι, τῶν Γενεθλιῶν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στὰ Κύθηρα, ὅπου ἔφθασε παρακινημένος ἀπὸ θεῖα φώτιση. Τὰ χρήματα μάλιστα γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, τὰ πρόσφερε ἕνας εὐλαβὴς καπετάνιος, ἀφοῦ θαυματουργικὰ σώθηκε ἀπὸ τὴν τρικυμία, στίς

βορειο-ανατολικές ἀκτὲς τοῦ νησιοῦ.

Τὸ 1775, Ἰουλίου 10, ἀνακαίνισε καὶ ἀναδιοργάνωσε τὴν Γυναικεία Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Χρυσοπηγῆς στὴν Σίκινο. Ἦταν τὸ ἕκτο καὶ τελευταῖο Μοναστήρι πὺ ἀνήγειρε ἢ ἀνακαίνισε ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ ἔχει δεῖ μὲ τὰ σωματικά του μάτια!

Πηγαίνοντας κάποτε στὴν Μάνη, προσκεκλημένος ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ κατοίκους, ἀφοῦ θαυματουργικὰ μετέστρεψε τὸν ληστρικὸ βίο χωρικῶν τῆς βορειοδυτικῆς Πελοποννήσου, ἔλαβε θεῖα πληροφορία πὺς ἐπίκειται ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου ἀναχώρησή του. Διέταξε τοὺς ναυτικούς νὰ ἐπιστρέψουν στὰ Λέπεδα, γιὰτὶ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ «ἀποθάνει». Πράγματι. Λίγο μετὰ, ἀσθένησε ἀπὸ ἴκτερο, ἔδωσε τὴν εὐχὴ του στοὺς Κεφαλλῆνες πὺ τὸν ἐπισκέφθηκαν, ἄφησε τὶς τελευταῖες παρακαταθῆκες του στὴν θλιμμένη Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς, καὶ στὶς 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1782, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὰ Χέρια τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τὸν Ὅποιον εὐαρέστησε μὲ τὴν ὀσιακὴ του πολιτεία!

Τὸ 1800 ὁ Ἐφημέριος τῆς Ἱ. Μονῆς Λεπέδων, πατὴρ Ἰωάννης ὁ Λεπεδιώτης, πραγματοποιοῖσε τὴν Ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν κροκοβαφῆ καὶ εὐωδιάζοντα. Πλήθη θαυμάτων ἐπιτελέσθησαν τότε ἀπὸ τὸν Ὅσιο Ἄνθιμο. Σήμερα, ἀπὸ τὰ ἱερά του Λείψανα, σώζεται μόνον ὁ δεξιὸς πήχης του, ὁ ὁποῖος φυλάσσεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης στὴν Ἀστυπάλαια, τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ὁ Πολιοῦχος καὶ Προστάτης.

Ἡ παρουσία ἐνὸς Ἁγίου στὸν ἁμαρτωλὸ μας κόσμο, εἶναι ἀσφαλῶς θεῖο δῶρο καὶ εὐλογία. Ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος, ὁ τυφλὸς

Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέτελεσε γιὰ τὸ σκλαβωμένο Γένος μας κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα, βάλαμο παρηγορίας, ἐγερτήριο σάλπισμα ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς, φάρο ἀγιασμοῦ σὲ ζοφώδη χρόνια, καὶ διηγετικὴ Πρεσβευτὴ μας πρὸς Κύριον, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος.

• Περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὸν Βίο καὶ τὴν Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἄνθιμου τοῦ Κεφαλλῆνος, καθὼς καὶ ἱερὲς Ἀκολουθίες πρὸς τιμὴν του, μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ στὸ βιβλίο τοῦ διδασκάλου Κωνσταντίνου Κανέλλου, ὑπὸ τὸν τίτλο: Ὅσιος Ἄνθιμος ὁ ἐκ Κεφαλληνίας, ὁ τυφλὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Αἰγαίου. 1727 – 1782. Ἐκδόσεις Ἐπτάλοφος.

Τὸ κείμενο ἐλήφθη ἀπὸ τὸν διαδικτυακὸ «Ὁρθόδοξο Συναξαριστὴ» (saint.gr) τῆς 4ης Σεπτεμβρίου, μὲ ἡμέτερο πολυτονισμὸ καὶ βελτιωτικὲς τακτοποιήσεις.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης τελέσθηκε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα στὴν Ἱερὰ Μονή μας στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, μὲ προσέλευσι ἀναριθμῶν προσκυνητῶν λόγῳ Σαββατοκύριακου καὶ καλῶν καιρικῶν συνθηκῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 1/14.10.2017, τελέσθηκε ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, συγχοροστατούντων τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου τοῦ καὶ ἄγοντος τὰ ὀνομαστήριά του Σεβ. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Σουτσάβας κ. Σωφρονίου καὶ Γαλασίου κ. Διονυσίου τῆς Ἀδελφῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ὡς καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος.

Παρέστη ὁ Ἠγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιος καὶ μεγάλος ἀριθμὸς Κληρικῶν, καθὼς καὶ μεγάλο πλῆθος Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν καὶ εὐλαβῶν πιστῶν. Ἐψαλαν ἐόρτια οἱ Χοροὶ τῆς Μονῆς μὲ συνδρομὴ καὶ ἄλλων εὐλαβῶν Ἱεροψαλτῶν.

Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν, ὁ Θεοφ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἐξεφώνησε ἐόρτιο λόγο καὶ ἐξέφρασε εὐχές.

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, 2/15.10.2017, τελέσθηκε ὁ ἐόρτιος Ὁρθρος καὶ ἡ πανηγυρικὴ πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία.

Προέστη ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ Δημητριάδος κ. Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἐκφώνησε τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Γαλασίου κ. Διονύσιος ἐκ Ρουμανίας, καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης. Ἐπίσης, ἔλαβαν μέρος πολλοὶ Ἱερεῖς καὶ δύο Ἱεροδιάκονοι. Παρέστη μέγα πλῆθος πιστῶν, ὡς καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι.

Στὴν Ἀπόλυσι, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἀπήλυθε εὐχές στοὺς προσελθόντας Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Ἀκολούθησε Λιτανεΐα τῆς ἱ. Εἰκόνας καὶ τῶν Λειψάνων τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων,

καὶ Ἀρτοκλασία πρὸ τοῦ Ναοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, στὴν δεξίωσι στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς, σύντομους χαιρετισμούς ἀπήθυσαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Γαλατσίου κ. Διονύσιος, ὡς καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Παππούς.

Στὸν δὲ ἐσωτερικὸ ἔσω χώρο τῆς Μονῆς, παρετέθη τράπεζα γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Κληρικούς, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν προσκυνητῶν, εὐλογίες ὅμως καὶ τρόφιμα εἶχαν διανεμηθῆ καὶ σὲ ὅλους τοὺς προσελθόντας στὸν προκυνηματικὸν ἔσω χώρο.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τραπέζης, προσῆλθε στὴν πανηγυρίζουσα Ἱερὰ Μονὴ καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος

μας Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος, προκειμένου νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἑορταζομένους Ἁγίους, νὰ εὐχηθῆ στὸν ἄγοντα τὰ ὀνομαστήριά του οἰκεῖο Ἱεράρχη Σεβ. Ὀρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸ καὶ νὰ χαιρετίσῃ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς, Κληρικούς καὶ πιστοὺς, διότι γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του δὲν ἠδυνήθη νὰ συμμετάσχῃ τῆς Πανηγύρεως.

Τέλος, μὲ τὴν παρουσία καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐλήφθησαν οἱ ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες καὶ ὁλοκληρώθηκε ἡ μεγάλη αὐτὴ ἱερὰ Πανήγυρις.

Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων τῆς Ἱεραῆς Μονῆς μας

Σεβαστοὶ Πατέρες, προσκυνῶ μὲ εὐλάβεια τὸ χέρι σας!

ἽΟνομάζομαι Καραγιάννη Ἀριστέα καὶ εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ θεραπευμένα παιδιά τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἰουστίνης!

Ζῶ ἀπὸ θαῦμα ποῦ μοῦ ἔκανε [ὁ Ἅγιος] τὸ ἔτος 2002. Μὲ ἔσωσε καὶ μὲ λύτρωσε ἀπὸ τὴν φρικτὴ μαγεία, στὴν ὁποία ἐὰν πέσεις δὲν ἔχεις ἔλεος, ἐὰν δὲν εἶσαι κοντὰ στὸ Θεό.

Δόξα τὸν Κύριο καὶ τοὺς Ἁγίους, ὅλα εἶναι καλὰ!

Μὲ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν προσεκτικὴ ζωὴ, τὰ καταφέρνω μαζί μὲ τοὺς Ἁγίους ποῦ εἶναι πάντα δίπλα μου, ὁδηγοὶ καὶ φρουροὶ σὲ ὅλα.

Ζῶ στὴν Ἀθήνα μὲ τὸν γιό μου Κωνσταντῖνο καὶ τὴν μητέρα μου Κωνσταντίνα. Ὁ γάμος μου διαλύθηκε τὸ 2000. Ὑπῆρχε, ὅπως γίνεται συνήθως, ἀσυνεννοησία, ταραχὴ, νεῦρα, καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ μας... Ὅλα ἀποτέλεσμα τῆς μαγείας!

Ἄφοῦ, τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου, ἦρθε στὸ σπίτι μας μιὰ οἰκογενειακὴ φίλη γιὰ νὰ φέρει τὸ δῶρο τοῦ γάμου, ἀλλὰ ὅταν ἔφυγε καταλάβαμε πὼς εἶχε πάρει καί... τὰ νυφικὰ παπούτσια! Τὰ ὁποία εἶχα ἀγοράσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ καὶ θὰ τὰ ἔδειχνα στὸν πατέρα μου..., ἀλλὰ δὲν τὰ εἶδε ποτέ! Ἀναγκάστηκα νὰ ἀγοράσω ἄλλα...

Ἔγινε ὁ γάμος, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες ἄρχισαν τὰ γνωστὰ παρατράγουδα... νεῦρα, γκρίνια κλπ.

Δὲν ἔφτανε αὐτό, ἀλλὰ κάποιον πρωινὸ ὅπως κατέβαινα τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ μας, δρῆκα δεξιὰ πεταμένο στὴν αὐλὴ ἓνα κουλουριασμένο μαῦρο φίδι πλαστικό! Φαινόταν ἀληθινὸ, φώναξα

δυνατά, γιὰτὶ φοβήθηκα, κατέβηκε ὁ πρῶν ἄντρας μου καὶ ὁ πατέρας μου. Τὸ εἶδαμε, τὸ ἔπιασε ὁ πρῶν ἄντρας μου μὲ ἓνα ξύλο γιὰ νὰ δεῖ ἐὰν εἶναι ἀληθινὸ, βεβαιώθηκε ὅτι εἶναι πλαστικό· τότε τὸ ἄγγιξα καὶ ἐγώ, καὶ ἡ μάνα μου μοῦ εἶπε νὰ φέρει Ἱερέα νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ ρίξουμε ἅγιασμό. Πρῶγμα ποῦ ἔγινε.

Στὴν πορεία ὅμως, ἐμεῖς εἶχαμε σοβαρότατα προβλήματα... Ἐγὼ ἔπεφτα κάθε Αὐγούστο καὶ πῆγαινα στὸ Νοσοκομεῖο μὲ πόδια σακαταμένα ἀπὸ διαστρέμματα! Οἱ καυγάδες ἀμέτρητοι! Ἡ ἀσυνεννοησία ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς οἰκογένειας. Ἔνιωθα νὰ κοιμᾶμαι καὶ νὰ μὲ πνίγει στὸν ὕπνο μου ὁ δαίμονας...

Ὅμως, δὲν μὲ πίστευε ὁ ἄντρας μου καὶ μοῦ ἔλεγε νὰ ἐπισκεφτοῦμε ψυχίατρο – ψυχολόγο. Ἐγὼ φυσικὰ ἀρνιόμουν. Ἡ κατάσταση φρικτὴ, ὥσπου σὲ ἑπτὰ χρόνια χωρίσαμε. Ἔκανα τὸν γιό μου μέσα σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση, δόξα τὸν Κύριο!

Ὁ πρῶν ἄντρας μου δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσει τίποτε γιὰ Ἐκκλησίες κλπ. Δυστυχῶς, ἦταν ἀπὸν ἀπὸ ὅλα!

Ἄφοῦ χώρισα, κατάλαβα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ ζῶ ἔτσι μέσα στὴν τρέλλα τῆς μαγείας! Τώρα πιά ἡμουν μόνη μου μὲ τὸν γιό μου, τεσσάρων ἐτῶν τότε, καὶ τὴν μητέρα μου Κων/να. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει ἓνα χρόνο πρὶν χωρίσω.

Ἔτσι λοιπὸν παρακάλεσα μὲ δάκρυα, ὦρες γονατισμένη, τὸν Κύριο νὰ στείλει τὸν Ἅγιο ποῦ εἶναι... ἀρμόδιος (ἂν μπορούμε νὰ ποῦμε) γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν πάθηση! Γιατὶ πάθηση εἶναι σοβαρή. Ἔλεγα κλαίγοντας, δὲν ξέρω ποιὸς Ἅγιος εἶσαι, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σῶσε με ἀπὸ αὐτὸ ποῦ μοῦ συνέβη!

Ἔτσι λοιπὸν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα· τὸ βράδυ κοιμήθηκα καὶ βλέπω στὸν ὕπνο μου ἕναν ὑπέρολαμπρο σταυρὸ μὲ ἀνάγλυφα γράμματα, νὰ γράφει τὸ ὄνομα: Πόπη! Πετάχτηκα καὶ κατάλαβα, ὅτι παρουσιάστηκε ὁ Ἅγιος νὰ μοῦ δείξει τὸ ὄνομα τῆς κοπέλας ποὺ μοῦ ἔκανε τὰ μάγια!

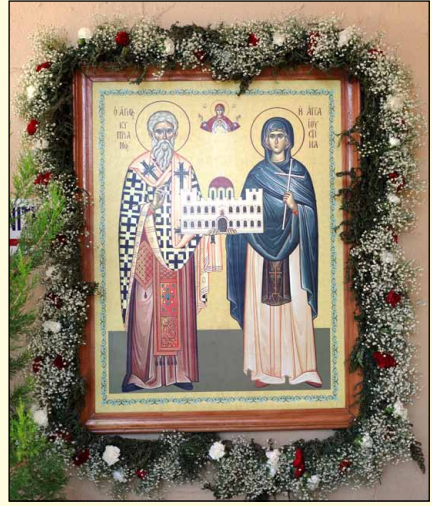
Ἔτσι ἄρχισε ὁ μεγάλος ἀγώνας, ἦρθα στὸ Μοναστήρι, βρῆκα τότε τοὺς Παπούληδες, τοὺς εἶπα, μοῦ εἶπαν τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνω!

Μὲ τὴν προσπάθειά μου, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα μὲ τὴν εὐλογία τῶν Ἁγίων καὶ τὶς προσευχὲς τὶς δικές σας, σήμερα ζῶ! Ἐρχόμουν κάθε Τετάρτη [ἀπόγευμα στὴν Παράκληση] γιὰ περίπου ἕξι μῆνες καὶ τὴν τελευταία, ἐνῶ ξεκίνησε ἡ Παράκληση τῶν Ἁγίων, ἐγὼ ἔπεσα λιπόθυμη!... Ἐναν πάγο ἔνωσα καὶ ἔπειτα ἕνα κάψιμο ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια μου, καὶ ἐκείνη τὴν στιγμή λιποθύμησα.

Ἐπειτα, βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὸν Ναό, πέρασε ὥρα, ξύπνησα ἀπὸ τὸ ἄγγιγμα στὸ μάγουλο τὸ δεξιὸ ἀπὸ μιὰ μαυροφόρα νέα γυναίκα! Τέτοιο ἀγγελικὸ ἄγγιγμα ἦταν! Τότε ξύπνησα, ζήτησα τὴν γυναίκα ποὺ μὲ φίλησε, ἀλλὰ... μοῦ εἶπαν πὼς καμὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ! Παρόλο ποὺ ὑπῆρχε κόσμος! Ἡ γυναίκα δὲν ἦταν πουθενά!...

Ἐπειτα ἦρθε καὶ ὁ Παπούλης, μὲ σταύρωσε ξανά... μοῦ ἔδωσαν νὰ φάω κάτι, καὶ μὲ βοήθησαν νὰ βρῶ καὶ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ φύγω! Ὅλα πρὸς δόξαν Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων!

Ὅταν ἔφθασα σπιτί καὶ εἶδα τὴν μητέρα μου, διηγῆθηκα τὰ ὅσα πέρασα καὶ δοξάσαμε μαζὶ τὸ μεγάλο Ὄνομά Τους!

Στὴν πορεία τῆς ἡμέρας, εἶδα ὅτι τὰ γόνατά μου ἦταν σχισμένα, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη νωρίτερα, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα καταλάβει τίποτε ἀπολύτως. Μόνον ποὺ ἔνωθα ὑπέροχα, σὰν νὰ εἶχα ξαναγεννηθεῖ!

Ἔτσι λοιπὸν ἔγινε τὸ Θαῦμα τῶν Ἁγίων σὲ ἐμένα τὴν ἀνάξια δούλη τοῦ Κυρίου! Δοξασμένο τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων μας!

Παρακαλῶ πολὺ, ἐὰν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, δημοσιεῦστε το, πρὸς δόξαν τῶν Ἁγίων!

Ἐκτοτε, κάθε μέρα διαβάζω τὴν εὐχὴ καὶ Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, καὶ προσπαθῶ νὰ εἶμαι συνεπὴς σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ μου!

Σὰς παρακαλῶ πολὺ, ἐπειδὴ ἡ μητέρα μου νόσησε ἀπὸ καρκῖνο καὶ θὰ κάνει ἀξονικές, βάλτε ἕνα κεράκι ὑπερῶς ὑγείας στὸ ὄνομά της.

Σὰς φιλῶ καὶ προσκυνῶ τὸ χέρι σας, γονατίζω μπροστὰ στοὺς Ἁγίους καὶ προσκυνῶ ταπεινά!

Τὴν εὐλογία σας!

Κ.Α. – Περιστέρι
Νοέμβριος 2016

Τὰ στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ περὶ ἐσωτερικῆς ἡσυχίας

Συζήτησις μετὸν Γέροντα Μιχαὴλ τοῦ Νέου Βαλαὰμ()*

Ητελευταία συζήτησίς μου μετὸν π. Μιχαὴλ [σὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '50] ἦταν ἡ πιὸ βαθειὰ καὶ ἡ πιὸ ἐπιμορφωτικὴ. Ὁ π. Μιχαὴλ ἦταν πάνω ἀπὸ ὀγδόνητα ἑτῶν τότε, ἀλλὰ ἡ καρδιά του καὶ ὁ νοῦς του ἦταν νεανικά. Κάθησα στὸ κελλὶ του. Ἦταν μιὰ θερμὴ νύκτα τοῦ Αὐγούστου. Ὁ ἥλιος ἔδουε στὸ βάθος τῆς λίμνης, πίσω ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο δάσος. Ὑπῆρχε μεγάλη ἡρεμία.

«Πέστε μου, π. Μιχαὴλ, ποιά εἶναι τὰ κύρια στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς;».

«Εἶναι ὅπως σοῦ τὰ ἐξήγησε ὁ π. Ἀρκάδιος στὴν Μονὴ τῶν Σπηλαιῶν [τοῦ Ποσκώφ]. Κανεὶς δὲν σώζεται χωρὶς ταπεινώσι. Θυμῆσου, ὅτι μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου θὰ πίπης σὲ ἁμαρτίες, μεγάλες ἢ μικρές – θὰ θυμῶνης, θὰ καυχᾶσαι, θὰ ψεύδεσαι, θὰ ὑπερηφανεύεσαι, θὰ προσβάλλης ἄλλους, θὰ μαζεύης [ἀγαθὰ] γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ἡ γνώσις αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ σὲ κρατᾶν ταπεινὸ. Πῶς μπορεῖς νὰ ὑπερηφανεύεσαι, ὅταν καθημερινὰ ἁμαρτάνης καὶ πληγῶνης τὸν πλησίον σου; Ὅμως γιὰ κάθε ἁμαρτία ὑπάρχει μετάνοια. Ἄν ἔχης ἁμαρτήση, μετανόησε· ἄν καὶ πάλι ἁμαρτήσης, καὶ πάλι νὰ μετανοήσης, καὶ αὐτὸ μέχρι τέλους. Κάνοντας αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ ἀπελπισθῆς, ἀλλὰ θὰ ἀποκτήσης σταδιακὰ μία εἰρηνικὴ κατάστασι. Ἄλλὰ γιὰ νὰ φθάσης σὲ αὐτὴ τὴν εἰρηνικὴν κατάστασι, πρέπει νὰ φυλάγης τοὺς λογισμοὺς σου. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι καλοὶ, οὐδέτεροὶ ἢ κακοὶ. Τοὺς κακοὺς δὲν πρέπει νὰ τοὺς δέχεσαι ποτέ. Ἄν ἕνας τέτοιος ἔλθῃ, νὰ τὸν ἀποκόπης με

τὴν Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ἄν ἀρχίσης νὰ τὸν ἀναλύης, θὰ σοῦ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχή. Θὰ σὲ καταβάλῃ, θὰ συμφωνήσης μαζί του, καὶ θὰ ἀρχίσης νὰ σκέπτεσαι πῶς νὰ τὸν πραγματοποιήσης, καὶ ἔτσι ἡ ἁμαρτία ἔχει ἤδη διαπραχθῆ.

»Υπάρχουν ἐπίσης λογισμοὶ ποὺ φαίνονται ἀθῶοι, ἀλλὰ ποὺ μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν σὲ μεγάλους πειρασμοὺς καὶ σὲ βαρεῖες ἁμαρτίες. Μοῦ εἰπώθηκε, ὅτι σὲ ἕνα Γυναικεῖο Μοναστήρι στὴν Οὐφιμὰ ὑπῆρχε μιὰ διορατικὴ Γερόντισσα, καὶ ὁ Πνευματικὸς πατέρας τῆς Μονῆς ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς κῆρος Ἱερέας, περίπου ἐξῆντα ἑτῶν. Κάποτε, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῆ, ἐνθυμήθηκε πῶς, τριάντα χρόνια πρὶν, ὅταν ζοῦσε ἡ οἰκογένειά του, συνήθιζε νὰ πηγαίνει τὰ παιδιά του στὸ κρεβάτι τους, καὶ συγκινηθήκε συναισθηματικά. Μετά, θυμήθηκε τὴν γυναίκα του καὶ πηγαίνοντας ἔτσι, ἄρχισαν οἱ σκέψεις του νὰ περιπλανιοῦνται πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε. Πέρασε ὅλη τὴν νύκτα μετὰ προσευχῆς καὶ μετάνοιες, διότι ἐπρόκειτο γιὰ μεγάλο πειρασμό. Τὸ πρῶν ἡ Γερόντισσα τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε: «Τί σᾶς συνέβη, πάτερ; Οἱ πονηρὲς δυνάμεις σᾶς περικύκλωναν σὰν μύγες». Ὁ πατέρας παραδέχθηκε σύννους τὴν ἁμαρτία του. Ἔτσι, οἱ λογισμοὶ μας μποροῦν νὰ μᾶς παρασύρουν, ἀκόμη κι ἂν φαίνονται καλοὶ ἀρχικά. Οἱ ψυχίατροι μᾶς μιλοῦν γιὰ ψυχανάλυσι καὶ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ ποιὸς ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ πῆ ποῦ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ βρίσκεται σὲ αὐτό; Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, εἶναι καλύτερο νὰ ἐπικαλούμαστε τὸν Θεὸ χωρὶς διακοπή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Γιῆ τοῦ Θεοῦ,

ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν”. Γράφεται σὺν Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: Αὐτὸς ποὺ ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸ ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐπικαλεῖται ἀδιαλείπως, θὰ σωθῆ. Ἐσύ, ἀγαπητὲ Σέργιε, ἐργάζου ὅσο μπορεῖς σὴν Προσευχῇ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σταδιακὰ θὰ γίνῃς εἰρηνικός. Ἔνα σημεῖο αὐτοῦ, θὰ εἶναι μία βαθειὰ εἰρήνη ἐντὸς τῆς ψυχῆς καὶ ἀδιατάρακτῃ ἡρεμία».

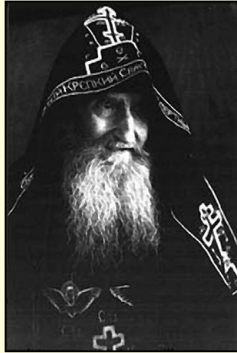
«Καὶ τί γίνεται μετὰ, π. Μιχαήλ;», ἐρώτησα τὸν Στάρετς.

«Αὐτὸ εἶναι ποὺ γίνεται· ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ἡσυχίας: ἡ πρώτη εἶναι νὰ συγκρατῆς τὴν γλῶσσα σου. Αὐτὴ ἡ μορφή δὲν εἶναι κακὴ, διότι σὲ αὐτὴν τουλάχιστον δὲν πειράζει οὔτε ἐνοχλεῖς ἄλλους. Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Οἱ Πατέρες τῆς ἐρήμου λέγουν ὅτι ὁ Ἀσκητής, καθήμενος σὸ σπήλαιό του, μοιάζει μὲ μία ἀσπίδα σὴν φωλιά της, γεμάτη μὲ δηλητήριο, ὥστε σὲ περίπτωσι ποὺ θυμηθεῖ ἄσκημα πράγματα ποὺ ἔγιναν ἐναντίον του σὸ παρελθόν, νὰ ἀναβράζῃ ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Ἡ δευτέρη μορφή ἡσυχίας εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἡσυχία. Οἱ ἴδιοι Πατέρες ὁμιλοῦν γι' αὐτὴν καὶ αὐτὸν τὸν τρόπο: ὑπάρχουν Γέροντες ποὺ ὁμιλοῦν ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, παραμένοντες ἐν τούτοις σιωπηλοί. Διότι δὲν λέγουν τίποτε τὸ ὁποῖο νὰ μὴν εἶναι ὠφέλιμο γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἡσυχία. Προσπάθησε νὰ τὴν ἀποκτήσης, ἀγαπητὲ Σέργιε. Καὶ ὅταν τὴν ἀποκτήσης, καὶ σταματήσης νὰ κρίνῃς ἄλλους, τότε σῆκω καὶ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, ὁ Ὅποιος σὲ ἀξίωσε ἐνὸς

τόσο μεγάλου ἐλέους. Τότε δὲν θὰ εἶσαι μακριὰ ἀπὸ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας, καὶ γνωρίζεις ὅτι μόνον οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ μποροῦν νὰ δοῦν τὸν Θεό. Ἄλλοι, ἐν τούτοις, ἔχουν διαφορετικὴ ὁδὸ νὰ ταξιδεύσουν –τὴν ὁδὸ τῶν χαριτοβρύτων δακρύων. Αὐτὰ τὰ δάκρυα δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ὁ κάθε ἕνας, ὅταν π.χ. χάνει κάποιον συγγενῆ, ἢ ὅταν διαβάσῃ ἕνα βιβλίον, ἀκούῃ μιὰ ἱστορία κλπ. Τὰ χαριτοβρυτὰ δάκρυα ρέουν μὲ ὄρμη. Συνεχίζουν ἐπὶ δύο-τρία χρόνια χωρὶς διακοπή. Αὐτὰ τὰ δάκρυα κατατρῶνουν σὴν φωτιὰ ὅλη τὴν ἀκαθαρσία σὴν ψυχῇ. Καὶ τότε ἡ ψυχὴ γίνεται εἰρηνικὴ καὶ θεωρεῖ τὸν Θεόν».

«Τί σημαίνει αὐτό, π. Μιχαήλ, τὸ θεωρεῖ τὸν Θεόν; Πρόκειται γιὰ μεταφορὰ;».

Ὁ π. Μιχαήλ μὲ κοίταξε ἐξεταστικὰ καὶ ἀναλογίσθηκε τὸ ἐρώτημά μου. «Βεβαίως, Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο (Ἰω. 1:18). Ἔχει ἐπίσης εἰπωθῆ: Τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφὶμ, τὰ ὁποῖα παρίστανται ἐνώπιον Αὐτοῦ, καλύπτουσι τὰ πρόσωπα ἑαυτῶν. Ὅχι μόνον δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε τὸν Θεό, δηλαδὴ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ οὔτε νὰ τὸν κατανοήσουμε. Ὅμως εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ δοῦμε τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἄμορφο καὶ ἀπερίγραπτο Φῶς τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο εἶδαν οἱ τρεῖς ἐκλεκτοὶ Ἀπόστολοι σὸ ὄρος. Αὐτὸ εἶναι τὸ Φῶς ποὺ εἶδε ὁ Μοτοβίλωφ ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν Ἅγιον Σεραφεῖμ. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ ἐρχομένη ἐν δυνάμει.

Κάτι τέτοιο εἶδε καὶ ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης Τύχων τοῦ Ζαντόνσκ πρὶν νὰ γίνῃ Ἐπίσκοπος. Σὰν νέος, ὁ μελλοντικὸς Ἡγούμενος Ἀντώνιος Πουτίλωφ τοῦ Μικροῦ Γιαροσλάβ ἀξιώθηκε νὰ δῆ αὐτό. Καὶ οὔτε πού θὰ μιλήσω γιὰ τὰ θεῖα Ὁράματα τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου. Πάρα πολὺ λίγοι ἀξιώνονται νὰ δοῦν αὐτὴ τὴν θεωρία».

«Πέστε μου, Πατερούλη, ὑπάρχουν καὶ τώρα Ἀσκητὲς πού ζοῦν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἔχουν δῆ αὐτὸ τὸ Φῶς;».

«Γιατί ὄχι; Πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τέτοιοι ἀγωνιστὲς ὑπάρχουν. Ὅμως γιατί ἐρωτᾷς γι' αὐτό; Ἄφοῦ πιστεύεις ὅτι τὸ Φῶς αὐτὸ ἐμφανίζεται, γιατί πρέπει νὰ γνωρίζης περισσότερα; Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού δὲν εἶδαν, ἀλλὰ πίστευσαν. Ὁ Μοτοβίλωφ ἐπιτράπηκε νὰ δῆ αὐτὸ τὸ Φῶς σὰν ἀπόδειξι».

«Τί σημαίνει αὐτό, π. Μιχαήλ;».

«Στὸν Βίο τοῦ Σιβηριανοῦ Στάρετς Δανιήλ τῆς Αἰγκίνα, τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ εὐλαβεῖτο ἰδιαίτερος, ἔχει καταγραφῆ τὸ ἀκόλουθο συμβάν: Μία πλούσια Σιβηριανὴ γυναίκα, πνευματικὴ θυγατέρα τοῦ Στάρετς Δανιήλ, ἀποφάσισε νὰ εἰσέλθῃ σὲ Γυναικεῖα Μονή. Ἐπισκέφθηκε διάφορες Μοναχικὲς Κοινότητες Γυναικῶν στὴν Ρωσία καὶ τὴν Σιβηρία, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσισε ποιὰ νὰ διαλέξῃ. Πῆγε στὸν π. Δανιήλ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν κατευθύνῃ στὴν κατάλληλη. Αὐτὸς τῆς ἀπάντησε: “Ἄν σοῦ πῶ σὲ ποιὰ Μονὴ νὰ ὑπάγῃς, καὶ σὺ δὲν θὰ εἶσαι ἐκεῖ

εὐχαριστημένη, θὰ λέγῃς ἀργότερα: δὲν θὰ ἐρχόμουν ποτὲ σὲ αὐτὴ τὴν Μονή, ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ ὑπακοὴ στὸν Πνευματικὸ. Θὰ εἶσαι λοιπὸν θυμωμένη μαζί μου καὶ ἀνικανοποίητη μὲ τὸν ἑαυτό σου. Συνέχισε νὰ ἐρευνᾷς, καὶ ὅταν βρῆς τὴν κατάλληλη Μονή, ἡ καρδιά σου θὰ γεμίσει μὲ χαρὰ, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ ἀπόδειξι σου”. Ἔτσι καὶ ἔγινε, ὥστε ἡ Σιβηριανὴ γυναίκα εἰσῆλθε σὲ μία Γυναικεῖα Μονὴ στὸ Ἱρκούτσκ. Ἡ καρδιά της γέμιζε μὲ χαρὰ, καὶ παρέμεινε ἐκεῖ, ὅπου ἀργότερα ἔγινε ἡ Ἡγουμένη Σουσάνα.

»Ἡ ἀποστολή σου, ἀγαπητὲ Σέργιε, εἶναι ἡ ἴδια μὲ αὐτὴν πού εἶπε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ στὸν π. Τίμωνα, τὸν Ἡγούμενο τοῦ Νατιέεβσκ: “Σπέρνε τὴν καλὴ σπορὰ ὅποιο κι ἂν εἶναι τὸ ἔδαφος: στὸν δρόμο, στὰ ἀγκάθια, στὰ πετρώδη μέρη καὶ στὴν ἀγαθὴ γῆ. Κάποιοι σπόροι θὰ βλαστήσουν καὶ θὰ ἀποφέρουν καρπὸ, ἀκόμη καὶ ἑκατονταπλάσιο”. Ὁ κάθε ἕνας πρέπει νὰ προσπαθῆ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἡσυχία τοῦ πνεύματος, διότι κανένα καλὸ δὲν μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ μία ταραγμένη ψυχὴ. Ὅταν τελικὰ κατασταλάξῃς καὶ γίνῃς σοφός, θὰ ἔχῃς ἐπιτελέσῃ πολλὰ. Σοῦ μίλησα γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἡσυχία –αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀναχώρησις καὶ ὁ ἀληθινὸς ἀσκητισμός. Ἡ Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ αἰνῆ τὸν Θεὸν ἐντὸς τῆς καρδιάς, ὅπου ὑπάρχει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κατανοημένη σωστὰ, θὰ σὲ βοηθήσῃ σὲ ὅλα».

(*) Μετάφρασις ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο: *Upon the Heights of the Spirit – Doers of the Jesus Prayer in Monasteries and in the Word (Private Memoirs and Encounters)* by Sergei Bolshakoff, Περιοδ. “Orthodox Life”, No 6 / 1989, p. 34-37. Ὁ ἀναφερόμενος ἐδῶ Γέροντας π. Μιχαήλ ἦταν γνωστὸς ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνες του, καὶ γιὰ τὴν σθεναρὴ ἀντίστασί του ἔναντι τῶν ἀθεϊστικῶν στὴν Ρωσία, ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν προσήλωσί του στὴν Ἡμερολογιακὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς Ὁμολογιακοὺς ἀγῶνες του κατὰ τῶν Καινοτόμων Μεταρρυθμιστικῶν στὴν Φινλανδία.

**ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ.**

Ἡ καταλαλιὰ καὶ ἡ φιλοκατηγορία ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Σχόλια στὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

«Μὴ δώῃς τὴν ἀκοὴν σου τῇ γλώττῃ τοῦ καταλάλου, μηδὲ τὴν γλῶσσάν σου τῇ ἀκοῇ τοῦ φιλοψόγου, ἠδέως λαλῶν ἢ ἀκούων κατὰ τοῦ πέλας, ἵνα μὴ ἐκπέσῃς τῆς θείας ἀγάπης καὶ ἀλλότριος εὐρεθῆς τῆς αἰωνίου ζωῆς» (58).

[Νὰ μὴν ἀφήνεις τ' αὐτιά σου ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ καταλάλου οὔτε τὰ λόγια σου νὰ φτάνουν στ' αὐτιά τοῦ φιλοκατηγόρου, μιλώντας ἢ ἀκούγοντας μὲ εὐχαρίστηση τὰ λόγια κατὰ τοῦ πλησίον σου, γιὰ νὰ μὴν ἐκπέσεις ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι βρεθεῖς ξένος τῆς αἰωνίας ζωῆς].

Στὸ προηγούμενο κεφάλαιο ὁ Ἅγιος Μάξιμος μιλάει γι' αὐτὸν ποὺ κρίνει καὶ κατακρίνει τὸν πλησίον του καὶ ἔτσι χάνει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται αἷτιος τῆς αἰωνίας κόλασής του. Ἐδῶ ἀπευθύνεται στὸν ἀδελφὸ ποὺ ἀγωνίζεται τὸν «καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως», ποὺ θέλει νὰ σωθεῖ, νὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνια ζωὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, γιὰ τὴν ὁποία κλήθηκε ὡς Χριστιανὸς καὶ ὡς Μοναχός. Δὲν ἀπευθύνεται ὡς σὲ κατάλαλο καὶ φιλόψογο, ἀλλ' ὡς σὲ ἕναν ἔντιμο Μοναχὸ καὶ ἀγωνιστὴ τῆς ἀρετῆς. Θέλει νὰ τὸν προφυλάξει ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ τὴν ἐπιδημικὴ νόσο τῆς καταλαλιᾶς καὶ κατακρίσεως. Πρόσεξε, λέει, νὰ μὴν κινεῖς τὴ γλῶσσα σου, γιὰ νὰ κατακρίνεις τὸν

ἀδελφὸ σου, οὔτε νὰ τεντώνεις τ' αὐτιά σου καὶ ν' ἀκοῦς μὲ εὐχαρίστηση τὶς κατακρίσεις καὶ καταλαλιὰς τοῦ ἄλλου.

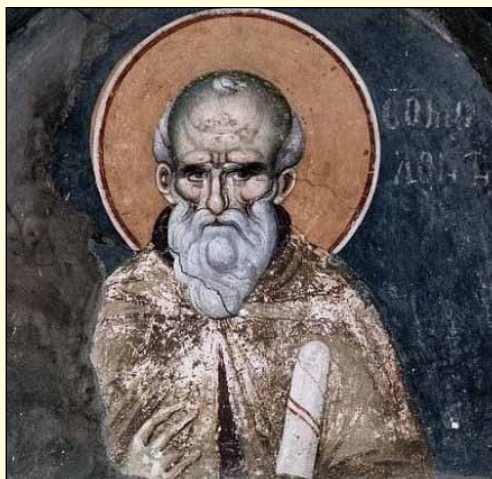
Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ περισσότεροι ἴσως ἢ μᾶλλον, φιλόψογοι. Τοὺς ἀρέσει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ τους, τὶς ἀδυναμίες καὶ ἀπροσεξίες τους καὶ νὰ τοὺς καθίζουν, ἐν ἀπουσία τους βέβαια, στὸ εἰδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Νὰ γίνονται εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστὲς καὶ νὰ τοὺς κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἀνελέητα. Καὶ δὲν κατακρίνουν μόνο τὶς πράξεις τους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ πρόσωπά τους. Λαλοῦν, μιλοῦν κατὰ τῶν προσώπων. Καταλαλοῦν. Τέτοιους ἀνθρώπους ἢ ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς σου νὰ μὴν τοὺς συναναστρέφεις, νὰ μὴν τοὺς ἀκοῦς, νὰ μὴν τοὺς προσέχεις. Νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτοὺς καὶ νὰ φυλάῃς τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὸ βαρὺ αὐτὸ παράπτωμα. Οὔτε νὰ λὲς τὸν κακὸ λόγον οὔτε νὰ τὸν ἀκοῦς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κλείσε τὸ στόμα σου. «Θοῦ φυλακὴν τῷ στόματί σου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη σου». Καὶ «παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον». Βάλε φρουρὰ στὸ στόμα σου καὶ στὰ χεῖλη σου, ὥστε τίποτε καὶ ποτὲ νὰ μὴν βγεῖ κακὸ γιὰ τὸν πλησίον σου. Πάντα νὰ λὲς τὸν καλὸ λόγον.

Πάντα να σκεπάζεις τὸν ἀδελφόν, νὰ τὸν δικαιολογεῖς, νὰ μὴν τὸν κατακρίνεις καὶ τὸν διαπομπεύεις. Κλείσε τ' αὐτιά σου, ὅπως τὰ κλεινε ὁ Προφήτης καὶ ἔλεγε: «ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ». Βέβαια, ὁ Ψαλμὸς αὐτὸς εἶναι Μεσσιανικὸς, ἀναφέρεται στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἔχει μεγίστη βαρύτητα καὶ θέλει περισσότερη προσοχὴ καὶ ἀντιγραφὴ στὴν καθημερινὴ προσωπικὴ μας ζωὴ. Ἐγὼ, λέει, σὰν νὰ ἤμουν κωφός, δὲν ἄκουγα τίς κακολογίες τους καί, σὰν νὰ ἤμουν ἄλαλος, δὲν ἄνοιγα τὸ στόμα μου.

Πόσο δύσκολο εἶναι νὰ κρατηθεῖ κανεὶς μακριὰ ἀπὸ τὴν κατάκριση, ὅταν μάλιστα ὁ μισόκαλος καὶ μισάνθρωπος τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί, ὅτι αὐτὰ πὸ ἀκοῦς ἢ αὐτὰ πὸ λένε εἶναι ἀληθινὰ, καὶ ὅτι τάχα δὲν λὲς ψέματα. Μὰ καὶ ἀληθινὰ νὰ εἶναι, ποιὸς μᾶς ἀνέθεσε τὴν ἐξουσία νὰ κρίνουμε τοὺς ἄλλους; Ἔνας εἶναι ὁ Κριτὴς καὶ Νομοδότης. Αὐτὸς πὸν μπορεῖ νὰ σώσει καὶ νὰ ἀπολέσει. Ὑστερα, ὁ Ἰδιὸς εἶπε: «Μὴ κρίνε-

τε, ἵνα μὴ κριθῆτε». Στὸ μέτρο πὸν θὰ κρίνετε, θὰ κριθεῖτε. Ἡ κρίση σας εἶναι αὐστηρὴ καὶ ἄδικη, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ στερήσει ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τὴ σωτηρία, ἐνῶ ἐσεῖς τὴν ἀποστερεῖσθε. Αὐτοκατακρίνεσθε καὶ αὐτοκαταδικάζεσθε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ μίσους σας, ἀφοῦ ἐκπίπτετε ἀπὸ τὴν αγάπη πὸν εἶναι φῶς Χριστοῦ...

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τζιαβάρ, Σχόλια στὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ - Στὴν Α' ἑκατοντάδα Κεφαλαίων περὶ Ἀγάπης, δευτέρη ἔκδοση βελτιωμένη, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 2010 (Ἱστολόγιο: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr, 21-01-2014).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 2018

Α. Τοίχου: Ίδιαίτερα χρήσιμο για την μεθοδικότητά του, την ακριβή και κατατοπιστική ήμερήσια παράθεσι ένδειξεων περι Νηστείας, ως και τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν Ἀναγνωσμάτων ὅλου τοῦ ἔτους, ἐπίσης δὲ καὶ κείμενα οἰκοδομητικὰ καὶ ἐνημερωτικὰ ἐνδιαμέσως καὶ ἐκκλησιαστικὴ διακόσμησι μὲ ἔγχρωμες ἱερὲς Εἰκόνες. Τετραχρωμία, Σελίδες 66 (ἐβδομαδιαία παράθεσις κατὰ σελίδα), Σχήμα: 14×25 ἐκ.. Τιμὴ: 5 €.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ		ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
		ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΗΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΙΧΟΥ 2018
		
1	14 πολίτ. ημερολ.	ΤΡΙΤΗ → ΑΡΧΗ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΔΕΚΑΗΜΕΡΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. • Ἐπιτ. Μεσοκρήθριον Παύλου. → Νηστεία (Μέγας Πάρακλητικός Κανών). Ἄγιον: Ἐβρ. αὐ 33-ββ' 2. Ματθ. ι' 16-22.
2	15 πολίτ. ημερολ.	ΤΕΤΑΡΤΗ • Στεφάνου προτομῆρος ἀνακομιδή. → Νηστεία (Μέγας Πάρακλητικός Κανών). Ἄγιον: Πρωτ. στ' 8-ζ' 5. 47-60. Ἦμῶν: Μάρκ. α' 24-28.
3	16 πολίτ. ημερολ.	ΠΕΜΠΤΗ • Τισακίου, Δαλαμάτου, Φιλότου ὁσίων. → Νηστεία (Μέγας Πάρακλητικός Κανών). Β' Κορ. ζ' 1-10. Μάρκ. α' 29-35.
4	17 πολίτ. ημερολ.	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ • Ἐπιτ. Παύλου ἐν Ἐφέσῳ. → Νηστεία (Μέγας Πάρακλητικός Κανών). Β' Κορ. ζ' 10-16. Μάρκ. β' 18-22.
5	18 πολίτ. ημερολ.	ΣΑΒΒΑΤΟΝ • Ἐπισημόνιος μῆρας. Τοῦτοννο Χορβίτου νιού ὁσίου. → Κατάλασις οἴνου καὶ ἑλαίου. (Ὁλοκαύστης Πάρακλητος). Ἦμῶν: Ματθ. Α' 18. α' 1-β' 10. Ἦμῶν: Ματθ. κ' 20-24.

Β. Ἡμεροδείκτης: Μικρὸ Ἡμερολόγιο τσέπης, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει Ἑορτολόγιο, Κυριακοδρόμιο, Νηστειοδρόμιο καὶ ἔνδειξι τῶν Ἀγιογραφικῶν Ἀναγνωσμάτων τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους. Τετραχρωμία, Σελίδες 32, Σχήμα: 8×12 ἐκ.. Τιμὴ: 1 €.

- ⊙ **Γιὰ παραγγελίαις:** Γ. Χοροζίδης, Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 - 133 51 ΦΥΛΗ
Τηλ. 6932437930, Fax: 2102411080,
e-mail: im@agioskyprianos.org

